

*Λόγοι προσφυγής και κύρια επιχειρήματα*

Κατά το άρθρο 18 της οδηγίας 96/67, τα κράτη μέλη μπορούν να λαμβάνουν μέτρα για την προστασία των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Τα μέτρα αυτά, εντούτοις, πρέπει να λαμβάνονται χωρίς να θίγεται η εφαρμογή της οδηγίας και με τήρηση των λοιπών διατάξεων του κοινοτικού δικαίου. Μολονότι η οδηγία 2001/23/EK του Συμβουλίου, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικά με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων ή επιχειρήσεων <sup>(2)</sup>, δεν έχει εφαρμογή, όταν «μεταβιβάζεται» μόνον ένα μερίδιο αγοράς σε άλλη επιχείρηση συνεπεία του ανοίγματος της αγοράς, το άρθρο 8, παράγραφος 2, της κανονιστικής αποφάσεως, περί υπηρεσιών εδάφους σε αεροδρόμια (στο εξής: BADV) παρέχει τη δυνατότητα στον διευθυντικό όργανο του αερολιμένα να επιβάλλει στους νεοαφικνούμενους ως μέρος των τυποποιημένων όρων στις διαδικασίες διαγωνισμών και επιλογής τη γενική προϋπόθεση να αναλαμβάνουν προσωπικό του αερολιμένα, ανεξαρτήτως του αν επήλθε μεταβίβαση κατά την έννοια της οδηγίας 2001/23/EK. Το άρθρο 8, παράγραφος 2, της BADV έχει, επομένως, σαφώς ως συνέπεια να αποτρέπονται νέες επιχειρήσεις από την πρόσβαση στην αγορά και να θίγεται η ανταγωνιστική τους ικανότητα, ως εκ τούτου δε περιορίζονται τα πλεονεκτήματα της ελευθερώσεως όσον αφορά τη μείωση των τιμών και τη βελτίωση της ποιότητας των υπηρεσιών.

Περαιτέρω, το άρθρο 9, παράγραφος 3, της BADV παρέχει τη δυνατότητα στο διευθυντικό όργανο του αερολιμένα να απαιτεί υψηλότερο αντίτιμο για την πρόσβαση στις εγκαταστάσεις, όταν οι παρέχοντες υπηρεσίες και οι χρήστες που επιθυμούν να εξυπηρετούνται δι' ιδίων μέσων δεν έχουν αναλάβει προσωπικό από τον οργανισμό διαχείρισης του αερολιμένα. Η διάταξη αυτή συνιστά παράβαση του άρθρου 16, παράγραφος 3, της οδηγίας 96/67 EK, κατά το οποίο το αντίτιμο που επιβάλλεται από τις εγκαταστάσεις του αερολιμένα πρέπει να καθορίζεται με βάση κατάλληλα, αντικειμενικά, διαφανή και αμερόληπτα κριτήρια. Η μη ανάληψη προσωπικού δεν μπορεί να θεωρηθεί ως κριτήριο που αντιστοιχεί σε μια από αυτές τις απαιτήσεις. Η εν λόγω διάταξη παρέχει μάλιστα στον εκμεταλλεζόμενο τον αερολιμένα τη δυνατότητα να απαιτεί από τους παρέχοντες υπηρεσίες και τους χρήστες που επιθυμούν να εξυπηρετούνται δι' ιδίων μέσων την καταβολή υψηλότερου αντιτίμου για την πρόσβαση στις εγκαταστάσεις του αερολιμένα, όταν δεν αναλαμβάνουν το προσωπικό του. Κατά συνέπεια, παραχωρείται στον αερολιμένα η δυνατότητα να προβαίνει σε δυσμενείς διακρίσεις σε βάρος των άμεσων ανταγωνιστών του.

(<sup>1</sup>) EE L 272, σ. 36.

(<sup>2</sup>) EE L 82, σ. 16.

**Προσφυγή της Ελληνικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 15 Σεπτεμβρίου 2003**

(Υπόθεση C-387/03)

(2003/C 264/41)

Η Ελληνική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον Ιωάννη Χαλκιά και την Ελένη Σβολοπούλου, παρέδρους του Νομικού Συμβουλίου

του Κράτους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον πρεσβευτή της Ελλάδος, 27, rue Marie-Adélaïde, άσκησε στις 15 Σεπτεμβρίου 2003 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— Να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής E(2003) 2587, σχετικά με τον αποκλεισμό από την κοινοτική χρηματοδότηση ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του ΕΓΤΠΕ — τμήμα εγγυήσεων, κατά το μέρος που αφορά τις δημοσιονομικές διορθώσεις σε βάρος της Ελληνικής Δημοκρατίας, στον τομέα του οίνου, των πρωδοτήσεων ζώων και του ελαιολάδου, για τα οικονομικά έτη 1999-2000.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

1. Παράβαση νόμου και παραβίαση γενικών αρχών.
2. Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας — κακή χρήση της διακριτικής ευχέρειας.
3. Πλάνη περί τα πράγματα, κακή εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, πλημμελής αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης.
4. Εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 2, περίπτωση γ', του κανονισμού 729/70.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 16 Σεπτεμβρίου 2003**

(Υπόθεση C-392/03)

(2003/C 264/42)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Arnaud Bordes και Luca Visaggio, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 16 Σεπτεμβρίου 2003, προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που απαιτούνται για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 1999/74/ΕΚ του Συμβουλίου (1), της 19ης Ιουλίου 1999, περί των στοιχειωδών απαιτήσεων για την προστασία των ωοπαραγωγών ορνίθων, ή, εν πάση περιπτώσει, μη κοινοποιώντας τις διατάξεις αυτές στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 13, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής·
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

#### Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε την 1η Ιανουαρίου 2002.

(1) ΕΕ L 203 της 03.08.1999, σ. 53-57.

#### Προσφυγή της Δημοκρατίας της Αυστρίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 18 Σεπτεμβρίου 2003 (Τηλεομοιοτυπία: 11.9.03)

(Υπόθεση C-393/03)

(2003/C 264/43)

Η Δημοκρατία της Αυστρίας, εκπροσωπούμενη από τον δρα Harald Dossi, της Υπηρεσίας Συνταγματικών Θεμάτων στην Προεδρία της Ομοσπονδιακής Κυβερνήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 18 Σεπτεμβρίου 2003 (τηλεομοιοτυπία: 11.9.03) προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να ακυρώσει τη μη θετική γνώμη της Επιτροπής της 1ης Ιουλίου 2003 υπό τη μορφή της οριστικής αρνήσεως του προς αυτήν αιτήματος της Δημοκρατίας της Αυστρίας κατά το άρθρο 232, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ να προβεί σε ενέργειες.
- Να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Η Δημοκρατία της Αυστρίας ζητεί επικουρικό από το Δικαστήριο:

- Να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 1ης Ιουλίου 2003, με την οποία δόθηκε εντολή μη εφαρμογής της διατάξεως του άρθρου 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Πρωτοκόλλου αριθ. 9 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 1994 (1) και της άνευ μειώσεως χορηγήσεως οικοσημείων για το έτος 2003.

— Να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

#### Λόγοι προσφυγής και κύρια επιχειρήματα

(Επί του κυρίου αιτήματος)

Παράβαση της Συνθήκης ΕΚ και του Πρωτοκόλλου αριθ. 9 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 1994 συνεπεία της οριστικής αρνήσεως του αιτήματος της Δημοκρατίας της Αυστρίας κατά το άρθρο 232, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ: Κακώς προσπαθεί η Επιτροπή να αφαιρέσει από τον αριθμό των συνολικών διαμετακομιστικών μεταφορών που δηλώθηκαν το 2002 (1 718 622) τις μεταφορές που δηλώθηκαν ως διαμετακομιστικές μεταφορές για τις οποίες δεν υπάρχει καμία πληροφορία αναχωρήσεως (69 433), καθώς και τις μεταφορές που δηλώθηκαν ως διαμετακομιστικές μεταφορές κατά τις οποίες πραγματοποιήθηκαν εισοδοί και έξοδοι από τον ίδιο συνοριακό σταθμό (52 642) και μεταφορές στο «κυλιόμενο έδαφος» («Rollende Landstrasse») (7 812).

Το σύστημα οικοσημείων κατά το Πρωτόκολλο αριθ. 9 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 1994 στηρίζεται στην αρχή της δηλώσεως. Επομένως, όταν από τον οδηγό δηλώνονται χωρίς αμφιβολία μεταφορές ως διαμετακομιστικές μεταφορές, επιτρεπτός περιλαμβάνονται αυτές στη στατιστική των οικοσημείων και έχουν σημασία για το ζήτημα της υπερβάσεως του ορίου του 108 %, στο οποίο η Επιτροπή υποχρεούται κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Πρωτοκόλλου αριθ. 9 να λάβει βάσει του παραρτήματος 5, περίπτωση 3, του Πρωτοκόλλου κατάλληλα μέτρα, δηλαδή να μειώσει τον αριθμό των οικοσημείων για το επόμενο έτος σύμφωνα με οριζόμενη στο παράρτημα του Πρωτοκόλλου μέθοδο υπολογισμού. Με δεδομένη την αρχή τη δηλώσεως, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν μπορεί να υποχρεώνεται ούτε νομικά ούτε πραγματικά να προσκομίζει την απόδειξη ότι, όταν υπάρχει σαφής δήλωση ως διαμετακομιστική μεταφορά, αυτή πράγματι εκτελέστηκε. Επομένως, από τη Δημοκρατία της Αυστρίας μπορούν να αφαιρούνται μόνον οι μεταφορές που δηλώνονται ως διαμετακομιστικές μεταφορές για τις οποίες δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι παρά την ύπαρξη σαφούς δηλώσεως δεν μπορούν να ήταν διαμετακομιστικές μεταφορές. Τελικά, είναι ως εκ τούτου αδιαμφισβήτητο ότι το 2002 σημειώθηκε υπέρβαση του ορίου του 108 %. Η Επιτροπή, επομένως, με βάση την απόφασή της της 1ης Ιουλίου 2003, δεν εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις που υπέχει από το Πρωτόκολλο αριθ. 9 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 1994, ιδίως δε τις υποχρεώσεις κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με το άρθρο 16 και το παράρτημα 5, περίπτωση 3, του Πρωτοκόλλου 9, και κατ' αυτόν τον τρόπο στοιχειοθέτησε τον λόγο ακυρώσεως που έγκειται στην παράβαση της Συνθήκης ΕΚ και του Πρωτοκόλλου αριθ. 9 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 1994 κατά το άρθρο 230, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ.

(Επικουρικός)

Παράβαση της Συνθήκης ΕΚ και του Πρωτοκόλλου αριθ. 9 της Πράξεως Προσχωρήσεως του 1994: Η προσφεύγουσα αναφέρεται συναφώς στους ισχυρισμούς που διατυπώνονται προς στήριξη του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

(1) Πρωτόκολλο αριθ. 9, για τις οδικές, σιδηροδρομικές και συνδυασμένες μεταφορές στην Αυστρία.